

TES + VÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XXX. évfolyam 11. szám

2020. november

„KÜZDJETEK A HITÉRT”

(Júd 1:3)

Azt nem merném felvállalni, hogy megmondjam, az üdvtörténet melyik szakaszán is tartunk pontosan. Ha visszajövetelének időpontját az első számú érintett, maga a Fiú sem ismeri, mert az Atya meghagyta azt a saját titkának, talán nem túlzás, ha azt mondjuk, hogy az odáig vezető időszakok pontos történelmi beazonosításához sem kaptunk kulcsot. Ugyanakkor mindazt megkaptuk, ami a kegyes élethez, a folyamatos készenléti állapothoz elegendő. Megkaptuk mindazt a figyelmeztetést, bátorítást és ígéretet, amelyekre figyelve; amelyekbe kapaszkodva hitben megerősödvé kerülhetünk ki a próbák időszakából akár még egy időre itt a földi életünkben megszabadulva, akár úgy, hogy átvisz az Ő országába.

Akit megsuhint a halál szele, annak életében – jó eséllyel – átértékelődnek dolgok. Napjainkban globális méretekben tapasztalhatók ilyen gyökeresen megrázó események (a halálos kimenetel esélyét is magában hordozó végeláthatatlan világjárvány; a gazdasági élet legekét ostromló visszaesése, és az annak következtében egyre szélesebb rétegeket érintő nyomor; fokozódó társadalmi feszültségek a világ minden táján; a klimatikus egyensúly felbomlásának a szélsőséges időjárásban is megnyilvánuló hatásai; stb.). Vajon mindezek mit váltanak ki belőlünk? Hogyan dolgozzuk fel ezeket önmagunkban? Milyen hatással van ez a helyzet Krisztus és népe iránti elköteleződésünkre? Jézus ezt mondta Péternek: "Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket,

hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könnyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited... (Lk 22:31-32) Hasonló gondolatmal már Ámosz prófétánál is találkozhatunk: „[...] *megrostálom Izráel házát, mintha rostával ráznák, de egy szem sem esik a földre.*” (Ám 9:9) Sok részletkérdésről eltérhet a véleményünk, de talán egyikünk se vitatja, hogy a rosta erőteljesen meglódult napjainkban. Most – feltételezhetően – sok minden átértékelődik. Olyan dolgok kerülnek háttérbe akár egyéni, akár családi, akár gyülekezeti életünkben, amelyeket korábban nagyon égetőnek gondoltunk. Most sokadlagossá válnak.

Nemrégben házicsoportban volt előttünk a hamis bíró története (Lk 18:1-8), amelynek a végén Jézus azt mondja, hogy Isten igazságszolgáltatása nem kérdéses, bármennyire is foglalkoztatta ez a téma a tanítványokat. Az megállíthatatlanul bekövetkezik, ráadásul olyan módon, hogy annak igazságos voltát végül senki nem fogja megkérdőjelezni. A kérdés sokkal inkább az, hogy „*amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?*” (Lk 18:8) Nem riogatás a célom, sokkal inkább az, hogy tekintetünket arra a Krisztusra irányítsam, akire nézve, és akivel szoros közösséget építve ez utóbbi kérdésre is határozott „igen” lehet a válasz valamennyiünk életében.

Hadd álljon most itt néhány bátorító ige, amibe kapaszkodhatunk:

„Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időben. Ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megszorodtatok különféle kísértések között, hogy a ti meg-

próbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicséretre, dicsőségre és tisztességre.” (1Pét 1:5-7) (Lásd még a homokra és a sziklára építkezők példázatát: Mt 7:24-27) „[...] ezt mondta az Úr: **Van itt hely nálam, állj a kősziklára!**” (2Móz 33:21) **Megóv** engem sátrában a veszedelem napján. Elrejt sátra mélyén, magas **kősziklára helyez** engem. (Zsolt 27:5)

„Megóv”, de mitől is? Nem feltétlenül a fizikai próbatételektől, a test megbetegedésétől vagy akár a haláltól, de még a lelki krízistől sem minden esetben, viszont mindegyik megóv a *maradandó* lelki-szellemi károsodástól. Megóv hitünk elvesztésétől. Erre azok kapnak garanciát, akik sátra mélyén, a Nála való elrejtettségben, a Vele fenntartott élő közösségben keresik oltalmukat. Ő az igazi menedékünk, aki meghalt a mi bűneinkért; aki feltámadt a mi megigazulásunkért; aki elment, hogy helyet készítsen számunkra az Atyánál; és míg el nem visz oda, folyamatosan könyörög értünk, hogy el ne fogyatkozzék a hitünk; hogy amikor visszajön, a hitet megtartó gyermekeiként vihessen minket magával oda, ahol – a hit betöltvén funkcióját, elnyervén jutalmát – a színről színre látás zavartalan gyönyörűsége veheti át a szót mindörökre.

Addig – miközben Jézus folyamatosan közbenjár értük – nekünk is van dolgunk. Pál ezt írja élete vége felé közeledve:

„*Ama nemes harcot megharcoltam, futáso-mat elvégeztem, a hitet megtartottam...*” (2Tim 4:7) Ez a Pál dolga volt: harcolni, futni, megtartani. Ha végignézzük az életét, azt látjuk, hogy ezek a fogalmak szervesen összekapcsolódtak nála a mások hitéért való küzdelemmel, önfeláldozással. A Péternek adott, fentebb már idézett jézusi ígéret végén elhangzott egy fontos felszólítás: „*könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkoz-*

zék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait.” (Lk 22:31-32) – A szárdi-szi gyülekezet felé pedig ez az üzenet szól: „*Ébredj fel, és erősítsd meg a többieket, akik halófélben vannak...*” (Jel 3:2a) A Krisztussal való közösség ápolásán túl, a saját hitünk megőrzése érdekében azzal tehetjük a legtöbbet, ha mások hitéért is küzdünk. [...] *gyülekezetünket ne hagyjuk el [...], hanem bátorítsuk egymást; annyival is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap.*” Zsid 10:25

Sólyom Attila

Isten

Bennem van, s az életem velem járom.
Vele élve annak célját látom.
Bírása részemre nem vágy-álom,
Naponként jobban óhajtom, vágyom.
Belemerülve, mindig több nekem.
Istenségét másképp nem is értem.
Ő mutatja: milyennek kell lennem,
Rossz, jó közül melyiket kell tennem.
Szívem most is örömmel kitárom.
Gyermeki hittel szüntelen várom.
Bensőmben áldott szent fénye ragyog.
És vele én mindig boldog vagyok.

Tamaska Gyula

Isten létét nem a fizikai jelenléte igazolja

Elsősorban a Szentírásból ismerhetjük meg az Úr Istent, mivel a Biblia az isteni kinyilatkoztatás legjobb forrása. Ebből származik a kifogástalan Isten-definíció, ami egyszerű, világos és érthető, két szavas bibliai kijelentés: *Isten szeretet* (1Jn 4, 8).

Van még egy evangéliumi definíció Isten létéről, mégpedig nagyon hiteles forrásból. Jézus Krisztus mondja: *Isten Lélek* (Jn 4,24). Bár nem vagyok a szóelemzés híve lélek-szellem témában, az eredeti szöveg

(*pneuma ho theosz*) esetében mégis hangsúlyt helyezek a *pneuma* = szellem, vagyis transzcendens lény, értelmezésre. A régebbi magyar beszédben, még a katonai iratokban is „léleknek” neveztek minden emberi lényt. A „Pneuma” ettől lényegesen több. Vegyük egyszerűen azt tudomásul, hogy Istenünk természetfeletti lény, és minden földi viszonyításnál több. A fizikai eszközöknél, méreteknél is több. Isten a metafizika világához tartozik.

A Biblia különös, mert egyetlen érvet nem mond Isten felől, nem bizonyítja, egyszerűen **kijelenti a létét**. Mégpedig hatalmasnak, mindenütt jelenlévőnek, bölcsnek, jónak, változatlanul és örökké létezőnek mutatja be Istent. A Biblia nem kényszerűségeket, „dogmákat”, törvényeket terhel reánk, hanem szabadságot ad a bűn súlyos terhe alól. „Isten rabsága” lehet szép irodalmi meghatározás, és én úgy értelmezem, hogy Isten rabságát magam akarom, sőt igen kívánom, mert ebben a rabságban szabad vagyok, mint a madár. Jézus Krisztus szavaival ez az ő „*igája boldogító és könnyű*” (Mt 11,30).

Sok ezer kortársunk tapasztalata, hogy lehet Istennel találkozni, ahol Ő van, vagyis *lélekben* (Jn 4,24). A kontextus szerint ez a találkozás, imádkozás közben jöhet létre. Ugyanez a vers az Úr lélekben végzett imádsására hívja fel a figyelmet. Nem az imádkozás közben látható pozitúra, de még a böjt vagy az önsanyargatás sem tesz minket „*igaz imádóvá*”, hanem a belső ember „*minősége*”: **Elmélyült hit, teljes őszinteség és odaszánás**. Ezen a „síkon”, ahol Isten van. Elmerülhetünk benne és a szerzett istenélmény tartós állapotá válik az életünkben. Így került Pál apostol az elragadtatás állapotába, és kimondhatatlan dolgokat vett tudomásul az Istentől (2Kor 12,2-4). Nem állítja Pál apostol, hogy az ilyen elragadtatás nála „megrendelhető” lett volna, és ritkán beszél róla. Az el sem mondható élmé-

nyek nem gyakoriak, de számuktól függetlenül meghatározzák az ember magatartását, Istenbe vetett bizalmát és hitét.

Szebeni Olivér

Gyülekezeti életképek, beszámolók

Gyermekbemutató

Fotó: Szlepák Ottília

2020. október 4-én Boros Dávid lelkipásztor bemutatta Juhász Attila és Juhász Szilvi **Lilla** nevű gyermekét az

alábbi igei üzenettel: *Filippi 1:6 Ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégezi a Krisztus Jézus napjáig.*

IFI Tábor 2020 – Karád

Tisztában vagyunk vele, hogy mit jelent Isten harcosának lenni? Felvettük már a fegyverzetünket, vagy túl nehéznek éreztük, és inkább a háttérbe húzódva szemléljük a csatákat? Egyáltalán mi Isten fegyverzete és hogyan tudjuk használni? Mi szükséges még a harchoz?

Ehhez hasonló kérdésekre kerestük együtt a választ augusztus végén Karádon, az idei ifjúsági táborban. A héten Floch Gábor és Kovács Endre testvér vezettek minket a témában, együtt gondolkodva az Igén próbáltuk kibogozni, mit is jelent Krisztus harcosának lenni, és mivel jár mindez. Bizony, a győzelem kulcsa nem egy közönséges kulcsosomón keresendő és nem is abban, hogy megvárjuk, míg valaki megharcolja helyettünk a csatáinkat, míg mi a magunk dolgával törődve, a másokra ügyet sem vetve tengetjük mindennapjainkat. A győzelem kulcsa csakis Istennél, az Ő Szavában, tette-

iben, az általa nekünk felkínált fegyvereiben van, s a mi dolgunk ezeket minden nap magunkra öltetni és használni a világi kísértések és a gonosz cselszövései ellen, kitartóan. És csak az tud kitartó lenni, aki kiállja a próbákat, anélkül nem lehet megedződni, ez elkerülhetetlen. Isten képes rá, hogy az akarást, tette való készséget kimunkálja bennünk, hogy sokkal jobb harcosokká edződ-hessünk, erősítve az ő seregét. Minden nap felöltözni a fegyverzetbe annyit jelent, hogy megmaradni a megtérés állapotában. Olyan döntéseket kell hoznunk, amely egy igazi harcoshoz illik. A tábor nem csak lelki és hitbéli feltöltődést adott, hanem a testi pihe-nés ajándékát is. Rendhagyó módon kötetle-nebb volt az időbeosztásunk; a betervezett-nél több éneket énekeltünk Isten dicsőítésé-re, Széll lányok vetélkedőin és forró homo-kon röplabdázva teszteltük a kitartásunkat, építettük a csapatmunkánkat és a Balaton-ban is jókat strandoltunk. A hét vége felé közeledve közösen hangolódtunk a közössé-gi estre, ahova többen lejöttek hozzánk egy közös vacsorára, alkalomra. Az egész hét nagyon áldott volt, rengeteg dolgot tanulhat-tam, sok üzenetet kaptam személy szerint én is az alkalmakból is, de az éjszakába nyúló társas játékok közben kialakult személyes beszélgetések által is sokat épültem. Nagy-on hálás vagyok Istennek és a szervező csapatnak azért, hogy részt vehettem ezen a héten, mindannyiunkért, akik ott voltunk, idén sokkal nagyobb létszámban az előző évekhez képest.

„Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, felsaruzva lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével. Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosz-nak minden tüzes nyilát. Vegyétek fel az üd-vösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde.”(Efezus 6, 14-17.)

Ágoston Vivien

„...Jól van, jó és hű szolgám, hű voltál kevesen, sokra bízlak ezután, menj be a te uradnak örömébe!”

(Mt. 25:23)

Ráduly Emil (1925 – 2020)

Ráduly László és Bojti Ágnes boldog házasságát több gyermekkel több gyermekkel áldotta meg a Jó Isten, azonban közülük négy testvére csecsemő korában meghaltak, egye-dül az 1925. szeptember 16-án szü-

letett Emil maradt életben. Érthető módon féltő szeretettel nevelték egyetlen gyerme-küket. Az édesapa felhevült teste egy forró nyári zivatarban annyira meghűlt, hogy tü-dőgyulladást kapott. és meghalt.

Utolsó óráiban szerető apósa – Cseke Antal – állt mellette, akivel megígértette, hogy gondját fogja viselni itt hagyott elárvult csa-ládjának. Különösen Emil fiára vigyázzon, taníttassa, mert mint mondta: *„mert a fiam zenésznek született!”*

Cseke Antal vállalta ezt a kötelezettséget: *„míg élek és az Úr erőt ad, fiadat felneve-lem és iskoláztatom.”* Ekkor még nem gon-dolta a nagypapa, hogy az Úr már készíti az utat ígéretének megvalósításához. Alig egy év múlva a gyenge egészségű édesanya is követte férjét, így a kis Emil árva lett. Az is-tenfélő nagyszülők azonban próbálták pó-tolni a szülők hiányát, szeretetben és békes-ségben nevelték kis árva unokájukat.

1935-ben a Tiszántúli Egyházkerület felkér-te Cseke Antal testvért, hogy a vállalja el a hajdúböszörményi BAPTISTA MENHÁZ gondnoki szolgálatát. Döntését nagymérték-ben befolyásolta a vőnek tett ígérete Emil taníttatásával kapcsolatban, hiszen Hajdúbö-

szörménynek jó hírű főgimnáziuma volt, ahol az unoka taníttatása megoldódik.

1935 májusában átköltöztek Berettyóújfaluból Hajdúböszörménybe. Ősszel Cseke papa beíratta unokáját a gimnáziumba. Tisztelettel bemutatkozott a gyermekkel együtt a tanároknál és őszintén elmondta nekik az apa végrendeletét is. A tanár urakra bízta unokáját, hogy emberré neveljék. Valóban jó kezekbe került a gyermek, neves tudós tanárok oktatták a diákokat és nemcsak a tudományra, hanem becsületre és tisztességre és lovagias magatartásra is. Emil az iskolatársak között sok jó baráttra lelt. Mivel a gimnáziumhoz közel egy gyönyörű erdő volt, a kis Emil minden évszakban sok titkot és csodálni valót talált. Ebben nagy segítségére volt egyik tanára, aki bevezette a botanika rejtelseibe. Az iskolában Nagy Antal zenetanár – látva a gyermek zene iránti vonzódását és tehetségét – ingyen adott neki hegedűórákat. Emil a hajdúböszörményi gyülekezetben is hamar megtalálta a helyét. Különösen az éneklés és zenélés területén érezte otthon magát. Az imaházban lehetőség volt harmóniumtanulásra, s ő megragadta ezt a lehetőséget is. Emellett megtanult cimbalmozni és klarinétozni is.

16 éves korában (1941-ben) merítkezett be. Miután a gyülekezet meghallgatta, mint a legközelebbi hozzátartozót, Cseke papát megkérdezték, hogy milyen gyerek az unokája, így válaszolt: „*Jobb, mint én vagyok!*” A fiúkörben megszervezte a „Fiúkart”. Szívesen énekeltek és zenéltek együtt a fiatalok.

Egy öreg ukrán bácsi költözött be a Menházba, akinek tárogatója volt. Emillel nagyon megszerették egymást. Mitru bácsi rendszeresen kijárt a cigánytelepre missziózni, tárogatón játszott, Emil pedig – habár egy szót sem értett – cigányul énekelt. A cigányok nagyokat kacagtak az ifjú kiejtésén, de mindig szívesen és örömmel hallgatták a furcsa párost. A Menházban lakott Szabó

András lelkipásztor testvér is. Ő nagyon sokat foglalkozott a serdülő fiúval. Lelki atyja volt a háborús időkben. Nyáron diák munkatáborokba osztották be a fiúkat a gimnáziumban. Szabó testvér mindig jó tanácsokkal látta el, hogy hogyan tartsa távol magát a helytelen és kicsapongó élettől.

1944-ben érettségizett Emil. Ekkor úgynevezett „*hadi érettségi*” volt. Áprilisban már elkezdődtek az érettségi vizsgák. Június 2-án a debreceni nagy bombázást már a munkatáborban élték át. Emil Debrecenben az ún. nagyállomás mögötti repülőtér építésén dolgozott több száz diákkal. Az ifjú diákok a borzalmak borzalmát élték át. Egyik diaktársa, aki református lelkésznek készült, bátorította a megrémült fiatalokat. Emillel ketten a bombarobbanások alatt a 90. zsoldárt énekeltek. (A hajdúböszörményi menház a böszörményi állomás mellett volt,) mivel a közelükben sok olyan objektum volt, amelyek állandó bombázásnak voltak kitéve.

Közben a nagyapa egészségi állapota erősen megromlott, így a menház idős ápoltjait Emil ölben hordta le a pincébe. A város ostroma alatt ő volt az öregek segítője. A város ostroma alatt és után a nélkülözések mellett a félelem is felerősödött. A megszállók nem voltak tekintettel senkire és semmire. Vizsgagondolva ezekre a hónapokra, sőt az évekre, nem mondhatunk mást: „*Isten a mi oltalmunk és segítőnk, biztos menedék, oltalom van Nála!*”

Cseke papa nagyon beteg lett. Egy alkalommal a gyülekezet előljáróinak látogatásakor, ezt mondta nekik: „Az Úr előtt tett ígéreteimet teljesítettem, felneveltem az unokámat, taníttattam, s amiért könyörögtem, azt megadta az Úr, mert az Ő követője lett. Erőt is adott, a feladataim elvégzéséhez. Mostanra elfogyott a fizikai erőm, Istenre bízom Emil unokám sorsát és jövőjét, legyen az Ő akaratára szerint minden, én imádkoztam érte, hogy óvja és őrizze meg a veszedelmektől. Tudom, hogy Isten gondot visel majd róla.”

1947. május 2-án hazaköltöztek Berettyóújfaluba. Még az év decemberében (7-én) Cseke Antalt az Úr hazahívta. 1947/48-tól Emil Berettyóújfaluban átveszi Nemeshegyi Gyula testvértől az énekkar irányítását, mivel ő elköltözött. 1948-tól 1951-ig az énekart és a zenekart is vezette.

1948. november 4-én feleségül veszi Nagy Irént, akit Hajdúböszörményben ismert meg. Házasságukat két gyermekkel áldotta meg a Mindenható, Irénnel és Emillel. 1951 júliusában Biharnagybajomban volt kénytelen munkát vállalni az ÁVH elől menekülve, a MASZOLAJ-nál kapott állást, mint bérelszámoló. A faluban 5-6 idős testvérnő élt, akik az ottani baptista gyülekezetet alkották. Hozzájuk tartozott Emil és most már családja is, hiszen leányuk már meg volt. Vasárnap délelőtt és délután is összejöttek valakinek a házánál.

1952-ben az Olajvállalat tovább költözött, olajfúrásokat végezve az ország sok területén, a két pici gyermekes család nem tudta vállalni már ezt a vándoréletet. Hiányzott nekik a gyülekezeti szolgálat, a testvéri közösség.

A feleség szülei hívták őket haza Hajdúböszörménybe, amit ők elfogadtak. 1952-től 1956-ig ott is laktak. Emil Debrecenben dolgozott a TITÁSZ Vállalatnál (ingázott Hajdúböszörmény és Debrecen között). A hajdúböszörményi gyülekezetben megbízták a karvezetői és orgonista szolgálattal is, amit örömmel fogadott el és végzett. Az énekkar nagy szeretettel fogadta. 1956 márciusától mindkét szülő Debrecenben dolgozott, gyermekeik Hajdúböszörményben jártak iskolába és a nagyszülőknél maradtak.

A szülők Debrecenben nem kaptak lakást, még albérletet sem, fáskamrában, később pincében nyomorogtak, ez utóbbi a debreceni baptista imaház szolgálati lakásának pincéje volt, ahová már a gyerekek is beköltöztek. 1958 nyarán végül sikerült egy félkész szoba-konyhás lakást bérelniük. 1960 őszén

költözhetek be az első komfortos lakásukba, amelyik normális körülményeket biztosított a négy tagú családnak.

Ráduly Emil 1954-ben került először kapcsolatba a MBE Zeneügyi Bizottságával. A hajdúböszörményi énekari tanfolyamra Héthalmi Páth Károly testvért hívta meg, akivel együtt munkálkodott. A 60-as években Bányai Jenő testvérral is szorosabb kapcsolatba került. Bányai testvér arra biztatta, hogy a tiszántúli zenei missziót fogja össze. Abban az időben nem lehetett evangelizációs alkalmakat tartani, de abba a hatóság nem kötött bele, ha zenei ünnepélyeket tartottak. Ráduly Emil jó érzékkel tudta ezeket az alkalmakat megszervezni. Jó lehetőség adódott a zenészek összefogására, zenei izlésük és igényességük formálására. Mindemmellett nagy gondot fordított az énekek lelki üzenetének továbbítására. Sajátos alkalmak voltak ezek a Tiszántúlon. Ráduly Emil zárkózott ember volt, de a fiatalok nevelése, tanítása, segítése és az Úr Jézus követésére történő irányítása fontos volt számára. Többen tettek bizonyosságot arról, hogy a zenetanulás során Emil bácsi segítségével hitre jutottak. A dicséretet és az ünneplést kerülte. A szerénysége nem volt képmutató, hanem igyekezett a Krisztusi példa szerint élni. A polgári munkája mellett esténként új zenei anyagokat gyűjtött, kottázott (kézzel másolta azokat) és mindig készült az énekórák megtartására. Az otthoni munkák segítségével felesége és gyermekei is bekapcsolódtak, így az egész család már ezzel is együtt szolgált. Felesége biztosította számára a zavartalan felkészülést. Eközben folyamatosan képezte magát, felnőttfejjel elvégezte a Debreceni Zeneművészeti Szakközépiskola zeneszerzés szakát. Magas szintű hegedű és brácsa tudása miatt állásajánlatot kapott a Debreceni Szimfonikus Zenekarba, amelyet a gyülekezeti szolgálat végzése miatt nem fogadott el. Neki valóban a szolgálat volt az első és nem a saját anyagi előrelépése. Még

a munkahelyén is választás elé került, „*ha ott hagyod a Szappanos utcát, előléptetünk...*” NEM HAGYTA OTT, bérlelésként ment nyugdíjba, amit soha nem bánt meg.

A debreceni gyülekezetben a zenei munkát 1973-ban tette le. 1982-ben Debrecenből Budapestre költöztek, mivel gyermekeik már korábban Pest megyébe kerültek. Budapesten a József utcai Gyülekezetbe épültek be, mivel lánya és veje itt szolgáltak. Szívesen bekapcsolódott az orgonaszolgálatba, új művek megírásával segítette a gyülekezet és az énekkar munkáját. Átiratokat írt a gyermekeknek, a fiataloknak, a furulyásoknak, vonósoknak, és több kiemelkedő alkalomra közös éneket írt az énekkarnak és a gyülekezetnek. Jubileumok, bemelegítések, megnyitók és egyéb ünnepek gazdagodhattak énekeivel. Önzetlenül tanította a tőle segítséget kérő fiatalokat a lakásán. Az élete utolsó szakaszában tevékenyen részt vett a Zenei Bizottság különféle munkáiban. Rendezte a Zenei Könyvtárat, az újabb kiadású énekeskönyvek szövegi és zenei munkáiban is részt vett. Ráduly Emil feleségével Irénkével élete utolsó másfél évét lányuk érdeklődésében töltötte.

2020 október 21-én Ráduly Emil szíve megállt.

„*Mert tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára megáll a porom fölött.*” Hálás vagyok a Mindenható Istennek, hogy veje és hosszú időn keresztül zenei munkatársa lehettem.

Oláh Gábor

Elhunyt

Hosszú betegség után október 14-én életének 82. évében az örök hazába költözött gyülekezetünk régi tagja **Bozsogi Jánosné**.

Istenünk vigasztaló szeretete legyen a gyógyuló családokkal!

szerkesztő

Innen – onnan

RECEPT

Gyökössy Endrét egyszer egy asszony kereste fel azzal, hogy nem tudja szeretni az édesanyját. Próbálta túrni, elhordozni a bánatokat, még imádkozott is, de az a meleg érzés, amire várt, csak nem jött. Végül már az imádsággal is felhagyott, mert úgy látta, értelmetlen.

– Bandi bácsi erre megkérdezte: Ha most orvos lennék és receptet írnék, biztos gyógyszert a gyűlölet és egyéb betegségei ellen, kiváltaná? – Kiváltanám. – Bevenné? – Beveszem. Akkor ott van a papír, meg toll, diktálnék egy receptet. Írja? Írom. Tessek: hétfőn reggel mosolyogva köszöntöm őt és megkérdezem, hogyan aludt? Kedden kitakarítom az ő szobáját is. Szerdán két szelet süteményt hozok neki. Csütörtökön elhívom sétálni, hazafelé pedig kérdezetek, és hagyom őt, csak őt beszélni. Pénteken megkérem, hogy zongorázza el azt a dalt, amit gyermekkoromban szokott. Már évek óta nem zongorázik. De kérnie szabad. Szombaton megkérem, hogy segítsen jó túrós gombócot főzni, mert azt ő jobban tudja. Vasárnap bemegyek a szobájába, amikor lefeküdt, betakarítom és megcsókolom. Pont. Nos, a következő héten ugyanígy, vagy hasonlóan, egy hét múlva felkeres és megbeszéljük a többit. A csókot is kell? Igen. Jaj! Miért jaj! Mert évek óta nem csókoltam meg. Vállalja ezt a hetet így? Megkísérlem. Isten segítse. Várom!

Nem jött. Hetekig nem jött. De egy hétfőn, kora reggel telefonált sírva. Mikor tegnap ismét betakarítottam, az én hideg és kemény anyám felült az ágyban, magához ölelte a fejem, és éreztem, hogy könnyes a szeme és azt mondta: – De jó vagy mostanában hoztam. Akkor évek óta először éreztem, hogy szeretem az anyámat.

Közreadta HA

Gondolatok

- A Szentírásban található igazság soha nem tesz boldoggá bennünket, amíg az a szívünkben élő igazsággá nem válik. (C. H. Spurgeon)
- Nem a boldog emberek hálásak, hanem a hálás emberek boldogok.
- Kincsed annyi lesz a mennyben, amennyit őszinte áldozatod által oda gyűjtöttél.
- A legnagyobb ajándék, amit embertársaidnak adhatsz az, hogy őszinte szívvel figyelsz rá.
- Remény. Az egyetlen dolog, ami erősebb a félelemnél.
- Az ember annyit ér, mint az adott szava.
- Az igazi kincset nem keresni, hanem észrevenni kell, és akkor lesz a te igazi kincsed, ha vigyázol rá és méltó helyet tudsz neki biztosítani a szívedben.

Közreadta: H. A.

Gyerekszáj

A szüretelő társaság feje felett felhők gyülekeztek, "az eső lába lógott a levegőben." A gazda aggodalmasan kémlelte az eget, s már meg is jelentek neki szemei előtt az elkövetkezendő órák eseményei, ahogyan az "égi áldás" megérkezése után emberei jókedvű, évődő csapatból nyugós morgós, kedvetlen munkásokká válnak. Végső kétségbeesésében megengedett egy fohászt az ég felé: "Ó, add Istenem, hogy ez az eső elmenjen valahová, máshová!" Észre sem vette a közelben tébláboló unokáját, aki ekkor megszólalt: "Akkor meg ott lesznek szomorúak a bácsik, hogy nem tudnak szüretelni." A nagypapa megdöbben unokája megjegyzésén, csodálkozott, hogy miként lehet ilyen felnötteket megszégyenítő empátia egy 4-5 éves lurkóban.

Gyülekezetünk betegei

Almádiné Tóth Katalin	Rumbold Gyula
Ádány Vince és neje	Sebők Györgyné
Hetzke József és neje	Stubnya Tiborné
Huszta Tibor és neje	Szabó Mária
Juhász Gyuláné	Szikszai Lajosné
Kántor Ida	Szűcs Borbála
Kovács László és neje	Tóth Mihály (és lánya Mirella)
Németh Györgyné	Verik Lajosné
Puskás Zoltán és neje	Vékony Józsefné
Ráduly Emilné	Vida Sándorné

"Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít." (Fil.4:13)

Péter I. 5/7.

Minden gondotokat Őreá vessétek,
drága segítségét naponta kérjétek.
Ha vele ébredtek, s tértek nyugovóra,
áldás lesz az élet, áldott minden óra.

(Gajárszky Magdolna)

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus az orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. Betegeink címe, telefonszáma Boros Dávid lelkipásztornál megtalálható.

Budapest József Utcai

Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest,

VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

„Folyóirat” rovatban is olvasható újságunk!

Rendszeres alkalmaink:

Vasárnap

9:30 imaóra,

10:00 istentisztelet

du. nincs istentisztelet

Szerda este 18:00 bibliaóra